

Oponentský posudek bakalářské práce Milana Klimeše Krizová intervence jako forma pomoci žákům SPŠ Tachov

Autor si ve své práci klade za cíl popsat a zhodnotit možnosti využití krizové intervence ve školním prostředí. Vychází z předpokladu, že učitel je zároveň pomáhající pracovník a jako takový může krizovou intervenci poskytovat. Zároveň upozorňuje, že prolínání role učitele s rolí krizového pracovníka je ne vždy akceptovatelné, ale tato myšlenka není více rozvedena. Já se spíše domnívám, že se tyto role vzájemně vylučují, což ostatně dle mého názoru dokumentuje kazuistika, kterou autor v závěru práce uvádí.

V teoretické části autor vymezuje pojem krize a zabývá se jejími fázemi a typologií. Dále popisuje formy a možnosti krizové intervence. Čerpá přitom především z pěti titulů, nejvíce z Vodáčkové Krizové intervence a Matouškových Metod a řízení sociální práce. Stanoviska autorů nikterak neporovnává, neobohacuje je o vlastní postřehy či názory, místy mám naopak dojem, že autory dobře nepochopil. Např. na str. 12 píše o pozitivním smyslu krize, „který vrcholí zráním“. Jak to autor myslí? Co vrcholí zráním? Smysl? Chápala bych, že krizí může vrcholit určitý proces zrání, díky čemuž lze krizi přiřknout pozitivní smysl, ale takto autorova věta postavena není. Nebo na str. 32 autor píše, že formulováním zakázky klient specifikuje spouštěč své krizové situace. Tomu tak v některých případech sice může být, ale není to typické. Autor pouze vytrhl z kontextu větu Vodáčkové, která tímto komentářem vysvětlovala, co se odehrálo v konkrétní modelové situaci. Vhodnější by bylo uvést více obecně platný postřeh Vodáčkové o tom, že se při formulaci zakázky obvykle podhalí určitý kontext klientovy situace.

V závěru teoretické části autor zmiňuje specifika krizové intervence ve školství. Vzhledem k tomu, že se jedná o hlavní téma jeho bakalářské práce, bych očekávala, že tato kapitola bude daleko obsažnější. Na teorii navazují příklady z praxe, které ovšem nemají s krizovou intervencí mnoho společného, jelikož se týkají hodnocení žáků. Chabou snahu demonstrovat krizovou intervenci představuje jediná uvedená kazuistika, v níž se autor staví do role krizového pracovníka a žáka do role klienta. Na kazuistice je patrná neslučitelnost role pedagoga – vychovatele a krizového pracovníka, což ovšem autor příliš nereflektuje.

V práci mi rovněž chybělo více informací o SPŠ Tachov. Jen z kontextu jsem vyvozovala, o jakou školu se jedná. Vzhledem k tomu, že název této školy stojí přímo v titulu bakalářské práce, bych očekávala její bližší představení. Naproti tomu o atmosféře města Tachova byl uveden dostatek informací objektivního i subjektivního charakteru, často s nádechem hodnocení.

Témata krizové intervence a pedagogické činnosti mi v práci nepřipadají dobře propojená. Autor se snaží uvést příklad aplikace krizové intervence ve škole, přitom píše o hodnocení žáků, tvorbě školního řádu a v závěru dokonce zmiňuje dotazníkové šetření, které ovšem s tématem bakalářské práce už vůbec nesouvisí. Doporučuji, aby při obhajobě své práce vysvětlil, jak dle jeho mínění s uvedenými oblastmi krizová intervence souvisí.

Bakalářská práce má celkem 50 stran včetně anotace v českém a anglickém jazyce, prohlášení, poděkování, seznamu literatury a prázdného rejstříku a příloh, tzn. čistého textu 38 stran. Autor čerpá z pěti publikací, odkazuje rovněž na Sbírku zákonů a zmiňuje 3 doplňující tituly. To vše je pro účely bakalářské práce dost málo, navíc práce je obsahově chudá, nepřináší mnoho nového. Příklad aplikace krizové intervence ve školství je rovněž slabý. Očekávala bych jak více podkladů z literatury, tak větší počet kazuistik, a náležitou diskusi s lepší reflexí možnosti využití znalosti krizové intervence pedagogem.

Autor prokázal dobrou schopnost zacházet s odborným jazykem i vyjadřovat myšlenky vlastními slovy. V textu jsem si pouze všimla nadužívání slova „vnímat“, které v některých spojeních není zcela přiléhavé, nebo ojediněle chybného užití odborného termínu (např. na str. 26 „hospitace“ místo „hospitalizace“). Občas je některá věta nevhodně formulována a nedává

smysl, což pravděpodobně vzniklo jejím přepisováním a nedostatečnou kontrolou (např.str. 19 – popis krize pramenící z psychopatologie nebo str. 46 1. věta). Také pro mne bylo trochu nepřehledné rozvíjení či upřesňování některých myšlenek pod čarou, mezi odkazy na literaturu. Domnívám se, že tyto myšlenky mohly být uvedeny přímo v textu.

Práci lze vytknout rovněž gramatické chyby, zejména v užívání čárek (např. čárka často chybí při oddělení hlavní a vedlejší věty, naproti tomu téměř vždy je nesprávně před spojkou „nebo“), ale i ve skloňování zájmen (např. str. 42 – v 2. větě popisující 2. setkání – ne „jí“, ale „ji“) a přivlastňovacích přídavných jmen (např. na str. 10 správně je „z Langerovy knihy“ nebo na str. 33 by mělo být „...se týká nejbližší klientovy budoucnosti“). Také na mne nepůsobí dobře užívání 1. osoby množného čísla, zvláště když je občas proloženo jednotným číslem (např. 1. odstavec na str. 34 nebo 1. odstavec kapitoly na str. 35) anebo když je v přísudku hrubka (str. 45 1. věta 2. odstavce).

Závěr: Z práce je zřejmé, že autora problematika krizové intervence zaujala. Absolvoval kurz krizové intervence a pokusil se o aplikaci této formy pomoci ve škole, na níž působí. Se svými poznatky a zkušenostmi nás ve své bakalářské práci seznamuje. Navzdory výše uvedeným nedostatkům se domnívám, že práci lze doporučit k obhajobě. Navrhuji ji klasifikovat jako dobrou.

22.8.2008

Mgr. Alexandra Lammelová